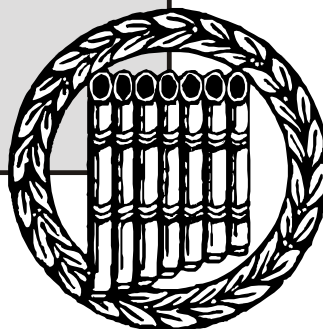

KMENOVÉ NOVINY OS

Občasník kmene dospělých

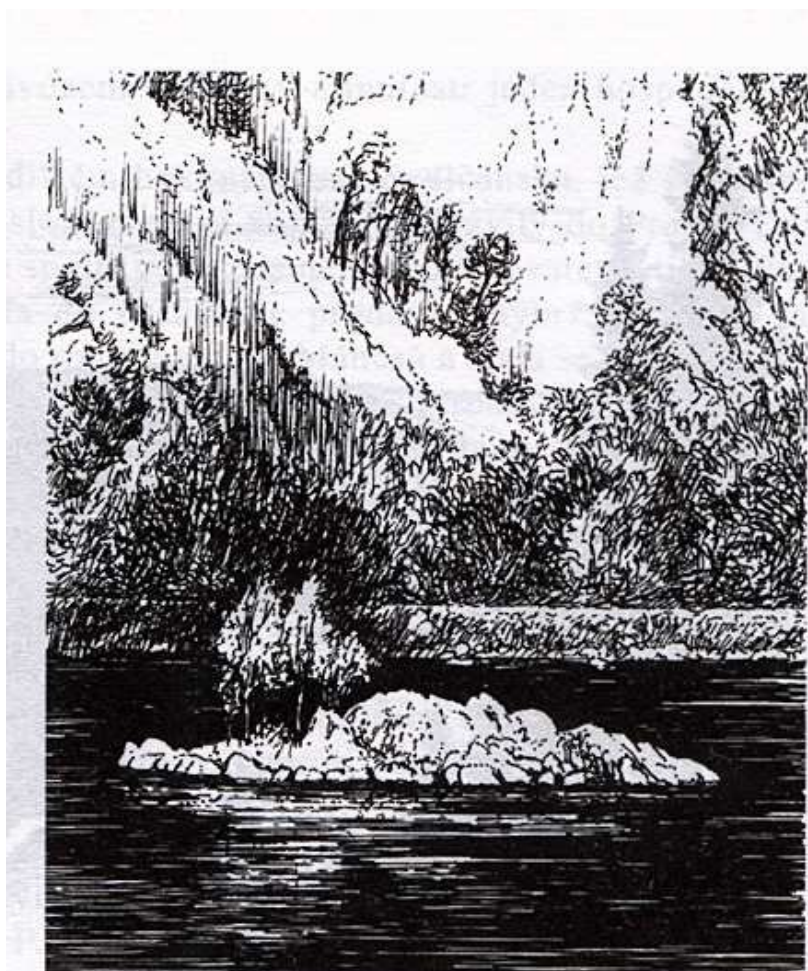
3

září
2001

ročník 5

*

JEDNOU SKAUTEM - NAVŽDY SKAUTEM

Titulní obrázek J. Čáka z knihy
Ztracená Vltava

OBSAH

Kmenové zprávy

1. zasedání nositelů zlaté Syrinx
Ze skautského zahraničního tisku

Z klubů

- ☉ Ze Svojsíkova oddílu
- ▣ 139. klub OS Tábor
- ▣ 35. klub OS Praha
- ▣ Středisko ZUBR Lanškroun
- ▣ Tradiční setkání v S. Ústí
- ▣ Za oldskauty do Sp. Poříčí
- ▣ 151. klub OS Česká Lípa
- ▣ Královehradečtí pod Pařezem
- ▣ Klub OS Fryšták
- ▣ Lesoškolácké vzpomínání

Zamyšlení (L. Rusek)

Gramatika pro skauty (12)

Zpěvem k srdci (2)

Vzpomínka na br. Štefku

Poselství Svatojánských proudů

Různé

Rozloučení

Byla to cenzura?

Královehradečtí v Anglii

Přílohy

Evropská konference Praha

4. evropská konference Budapešť

Hlavním tématem předšněmových debat mnoha činovníků je připravovaná změna stanov a budoucí organizačního uspořádání ústředních orgánů Junáka. Dnes leží na stole především dvě varianty, jedna preferovaná ústřední radou a další vytvořená Svojsíkovým oddílem. Rozhodně je potěšující, že jsou zde dva rozdílné názory. Každý z obou názorů má své zastánce i oponenty. Nepochybuji, že každý z obou je projevem upřímné snahy o nejlepší řešení. Až potud je vše v pořádku, ale jen až sem. Postrádám další stupeň, dělnou konfrontaci obou variant. Jejím výsledkem by měl být návrh, který zhodnotí podstatné myšlenky obou výchozích předloh. Bohužel, vůle a snaha o pochopení myšlenek druhé strany zřejmě chybí. Konzultace návrhu ÚRJ s činovníky okresních a krajských rad je nesporně potřebná, ale působí jednostranně.

(pokračování na str. 2)

KMENOVÉ ZPRÁVY

ZÁPIS Sboru nositelů skautského Řádu Syrix I. třídy

1. schůze sboru Praha 27 června 2001

Přítomni: bratři Miloš Gurecký, Jaroslav Chládek, Karel Lešanovský, Václav Ludvík, Miroslav Moravec, Luboš Pavlán a Jiří Žáček. Omluveni: sestra Vlasta Páleníková, bratři Václav Břicháček a Ladislav Rusek. Nepřítomen bratr Mirko Vosátka.

Jednání zahájeno v 10:10 hod v zasedací místnosti ÚRJ Praha, ukončeno v 11 : 25 hodin.

Program :

1) Zahájení, 2) Předání Řádu Syrix I. třídy, 3) Volba rady sboru nositelů, 4) Další činnost sboru nositelů, 5) Seznámení s návrhem řádu skautských vyznamenání, 6) Závěr.

ad 1) Zahájení

Bratr Miroslav Moravec uvítal přítomné a objasnil smysl setkání nositelů Syrix I. třídy. Program setkání byl přijat všemi přítomnými bez připomínek.

ad2) Předání Řádu Syrix I třídy

Senior sboru bratr Miroslav Moravec spolu s místonáčelníkem kmene OS bratrem Jaroslavem Chládkem předal bratru Karlu Lešanovskému Řád Syrix I. třídy, udělený mu náčelníkem kmene OS bratrem Ivo Slavíčkem ke dni 24. dubna 2001.

ad3) Volba rady nositelů skautského Řádu Syrix I. třídy

Z pléna byli navrženi: sestra Páleníková, bratři Břicháček, Gurecký, Chládek, Ludvík a Moravec. Se sestrou Páleníkovou a s bratrem Břicháčkem byla kandidatura předběžně projednána. Všichni navrženi byli aklamací zvoleni všemi hlasy přítomných (7 hlasů). Schváleno 7:0:0

Usnesení 1 - 1 Sbor nositelů-potvrzuje br. Miroslava Moravce v postavení seniora sboru nositelů Řádu Syrix I. třídy. Schváleno: 7:0:0

ad 4) Další činnost sboru

Sbor nositelů Řádu Syrix I. tř. bude plnit své povinnosti, vyplývající ze Statutu Řádu Syrix I. třídy. Pravidelně se bude scházet 1x ročně, zpravidla k 28. říjnu, mimořádně se sejde v případě potřeby z rozhodnutí seniora sboru.

Usnesení 1 - 2 Sbor jmenuje br. Luboše Pavlána tajemníkem sboru. Účastní se zasedání rady s hlasem poradním. Schváleno 6:0:0 (br. Ludvík dočasně nepřítomen).

Usnesení 1 - 3 Br. Jaroslav Chládek s výsledkem jednání sboru nositelů Řádu Syrix I. třídy. seznámí NOS při jeho nejbližším zasedání. Schváleno 6:0:0 (br. Ludvík dočasně nepřítomen).

ad 5 Seznámení s návrhem řádu skautských vyznamenání

Bratr Pavlán seznámil přítomné s hlavními myšlenkami návrhu nového Řádu skautských vyznamenání a s navrženým Statutem Řádu zlaté Syrix.

Usnesení 1 - 4 Sbor nositelů Řádu Syrix I. tř. vzal na vědomí znění Řádu Syrix. Schváleno 6:0:0 (br. Ludvík dočasně nepřítomen).

(pokračování ze str. 1) Většina delegátů přijede na valný sněm s přesvědčením, že ÚRJ předkládá k projednání zralou a uváženou novelu stanov, ale bude tomu skutečně tak? Napadá mne, zda nezůstáváme něco dlužní zásadám, k nimž směřují naše snahy, úsilí o přímou, vzájemnou otevřenost a bratrství.

Thor

V tomto čísle magazínu našich rakouských kmenových sester a bratrů (jubilejním – již 50. ročníku) jsme našli tyto zajímavosti:

▫ Koncem roku 2000 registrovali organizátoři **4. evropské oldskautské konference** (Budapešť 20. až 24. 6. 2001 pod heslem „Stavíme mosty“) celkem 214 přihlášek skautských svazů; další se stále přijímají.

▫ Valný sněm rakouského skautského spolku „Pfadfinder und Pradfinderinnen Österreichs“ dne 15. října 2000 po tříletém funkčním působení s díky vyslovil absolutorium odstupujícím 6 členům „Spolkového vedení“ (Hilde Ernegg, Helmut Zuschmann, Gerhard Miksch, Monika Blühml, Werner Pohl a Andreas Zit).

Zpráva o uplynulém tříletém působení odstoupivší rady obsahovala také dvoustránkovou kapitolu o činnosti Rakouské oldskautské gildy.

Do nové spolkové rady byli zvoleni: presidentem Christian Letz (pracuje ve Vídni, bytem Hollabunn), vicepresidentem Karl Homole, kuráty P. Franz Hauser (za ř. kat. církev) a Wolfgang König (za evang.) a Sieghard Schäfer pokladníkem.

▫ Institut pro skautskou historii v Rakousku připravuje **velkou výstavu o práci pro mládež, která bude instalována v Židovském muzeu ve Vídni na jaře 2001.**

Institut pravidelně navštěvují mladí skauti a skautky i oldskauti a oldskautky a tráví řadu hodin čerpáním z jeho fondů. Všichni příznivci elektronické výměny dat mají možnost prohlédnout si historický materiál na stránkách <http://pfadfinder-archiv.org>.

▫ Přípravný výbor rakouského **Jamboree-Reunion 2001**, které se koná v Bad Ischl od 19. až 22. 6. 2001, v listopadu 2000 registroval již 141 přihlášek skautských svazů (např. z SRN, Švýcarska, Itálie, Hongkongu, Rakouska, Austrálie) a další mu stále docházejí.

Jak víme, jedná se o výroční akci, protože první takové jamboree Bad Ischl hostil v roce 1951. (pozn. překl.)

RAKOUSKÝ SVAZ GILD OS

letos oslaví 50 let trvání

(referuje Ferry Partsch)

Prvních 5 (3 ve Vídni a 2 v Salzburgu) gild začalo svoji práci zakládajícím sněmem dne 3.3.1951. Tehdy ještě bylo třeba brát ohled na válečné spojence, kteří v Rakousku měli svá vojska. Založení se tedy nesmělo nijak dotknout jejich zájmů.

Oslava 50 let se bude konat od 14. do 17. června 2001 v Almünsteru u jezera Traunsee, spolu se 40. valným sněmem. Na toto setkání budou pozváni také oldskauti z okolních zemí.

Čtyřdenní program je následující:

- Procesí na Boží tělo ve člunech na Traunsee.
- Přijetí jedné nové oldskautské gildy s hudbou.
- Prohlídky města Wels a návštěva největší ptačí zoo v Evropě.
- Okružní jízdy oblastí Salzkammergut.
- Různé túry pěšky, po vodě i po železnici.
- Setkání se členy mladých kmenů.
- Oficiální oslava 50. výročí Rakouského svazu oldskautských gild.

Organizátoři doufají, že toto pozvání nebude bráno jako konkurence setkání oldskautů v Budapešti, jež bezprostředně navazuje.

Vybral a přeložil: V. Jech - Kamzík

Z KLUBŮ

SVOJSÍKŮV ODDÍL

Oldskauti ze Severočeské družiny Svojsíkova oddílu zahájili červnovou družinovou schůzku v Děčíně pokřikem, převzatým od oblasti Přemysla Oráče: Na severu stráž věrnou, vlasti, máš!

Se zájmem byly vyslechnuty aktuality: kmen oldskautů v Hradci Králové dává k dispozici tábor v Českém ráji pro rodinný skauting. Náčelnictvo OS v případě dostatečného zájmu uspořádá letní či zimní lesní školu. Na podzim pak chystá setkání polských, českých a slovenských oldskautů v Beskydech. Tam, kde oddíly táboří na státním pozemku, je nutno jednat s Pozemkovým fondem, aby do konce roku byly upraveny majetko-právní vztahy. Žádosti o objekty z Fondu dětí a mládeže měl Parlament vyřídit do konce května. Soudní proces o navrácení štiřínského zámku skautům byl odročen. Rovněž proces o Foglarovo dědictví je dosud neukončen. Historická komise ústy br. Kaye volá po doplnění svých řad. Br. Wanagu-Vydra vydal knihu o skautování ve Strakonících.

Přítomný vůdce našeho oddílu br. Písko informoval o zřízení památníku Táty Plajnera, na který právě oldskauti přispěli měrou vrchovatou. V předsněmové diskusi je nejvíce kritizována skutečnost, že výchova v Junáku je dnes jen okrajovou záležitostí. Navrhované organizační změny by ji měly učinit opět dominantní. Návrh ústředí však budí dojem, že i v budoucnu by zase rozhodovali všichni o všem. Nářky na přebujelou administrativu souvisejí se současným požadavkem decentralizace tj. přenesením kompetencí na kraje. Postoj družiny k ČRD se nemění, členství Junáka v této střeškové organizaci je stále považováno za zbytečné a nežádoucí. Stanovisko družiny k dvojímu členství ve skautských organizacích vychází ze zákona „skaut je bratrem každého skauta“.

V souhlase s vyjádřením odborníků-právníků nevidíme členství v jiné skautské organizaci jako zradu. Nově vzniklý Svaz skautů ABS je důsledkem marné snahy zakladatelů o vnitřní reformu Junáka. Přimlouváme se za ustavení společenství skautských organizací v ČR.

Intelligenčním kvízem snadno prošli účastníci v zeměpisných, přírodopisných a kulturních tématech. Malé zaváhání nastalo při určování známého výroku „Byli jsme před Rakouskem, budeme i po něm!“ (Palacký). Více přemýšlení dal dotaz, zda je podle zákona přípustné, aby si muž vzal za manželku sestru své vdovy. Malý souboj s pamětí nastal při hudebních vložkách. Z nových písní zazněla „Chválím tě, Země má“, od Svěráka a Uhlíře, ze starých pak „Džungle ztichla“ a „My pluli dál a dál“ - jako skryté přání, abychom džunglí dopluli do přístavu.

Sir

151. klub Česká Lípa

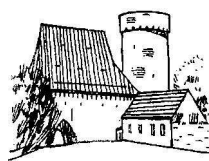

Léto tradičně patří návštěvám táborů českolipských skautů a skautek. Jako rozloučení s létem chystá vůdce klubu br. Bobr varhanní koncert, nejen pro skauty, ale i pro českolipskou veřejnost.

Místní, poněkud přestárlí roveři, konečně přišli na to, že už jsou vlastně oldskauti a jejich příští registrace tomuto zjištění už bude odpovídat. Rover znamená poutník a tomu zůstanou věrni. Na víkendových výpravách navštěvují Lužické a Jizerské hory. Letošní dovolenou zasvětili expedici do Itálie.

Sir

139. klub OS Tábor

Tradiční meziklubové setkání klubů Tábor a Strakonice se konalo v Sezimově Ústí dne 12. června 2001. Zveme na ně i hosty z Písku a Prachatic.

Svatý Petr byl k nám, staříkům, shovívavý a žádný déšť na nás k všeobecné spokojenosti neposlal. Po oficiálním zahájení se vztyčením vlajky ISGF, zazpívání skautské hymny a zaseknutí sekýrky k zahájení skautského pracovního dne se všichni sešli k vzájemnému besedování. Na programu bylo především malé utkání důvtipu, zručnosti a hlavně sportů pro tento skautský věk, jako je kimovka, pentomino (skládačka z pěti kusů), šipkování, modelování jednou rukou a podobné „recesiády“. Šest tříčlenných družstev urputně soutěžilo, jedno dokonce přebíhalo ke stanovištím v poklusu; mimochodem šlo o oba bývalé župany (Čilíka a Navika), doplněné o Vlastu K. a získalo první místo.

Činila se i naše stravovací četa, připravila nejen dobrou gulášovou polévku, ale upekla i bábovky, záviny a bublaniny, takže ke kávě i čaji bylo po celý den co zakusovat. Podíleli se i Strakoničtí, neboť přivezli vynikající makové buchtíčky (takže všechny sestry chtěly hned recept) a v originálním balení – na krabici byl obrázek a veršičky Věrky Jehličkové.

Po vyhlášení vítězů letošního klání, kdy „urvali“ první tři místa Strakoničáci (však jim v Novosedlech oplatíme!), se pokračovalo v programu u táboráku. Náš osvědčený divadelník a pěvec (Juraj Vančata) s námi nacvičil pimprlovou operu o konci rumového krále a potom se zpívalo a zpívalo. Přezpívala se i písnička, kterou na nápěv „Stály báby“ složili ve Strakonících na počest sedmdesátin Ládi Václavíka, ke kterým mu tímto opožděně blahopřejeme.

Sedělo se až do pozdních odpoledních hodin, kdy naši hosté museli odejít k vlaku. Všichni se rozcházelí s dobrou náladou a s příslibem, že se sejdeme v Novosedlech 3. září, na shledanou!

HAJOS

Naše výzva klubům, kde jsou babince. Zapojte se do šití panáků pro děti v nemocnicích, my jsme pro tábořskou ušily 300 kusů a také jsme je oblékaly. Vykonaáte velký dobrý skutek!

Kontaktní adresa: Mgr. Jitka Šondová,
Masarykova nemocnice, Sociální péče 12 A,
401 13 Ústí nad Labem

35. klub OS

Z kroniky oldskautů

Čtvrtek 3. květen 2001 byl u nás na Skalce v Mukařovské ulici v Praze 10 u památníku II. odboje slavnostním dnem. Od 14 hodin stáli stráž členové 305. oddílu "Vlčáci", od 16 hodin se konala vzpomínka slavnost za účasti přímých bojovníků z revoluce 1945, hostí, včetně tetičky Jaroslava Rady, paní Jiřiny Holečkové, plukovníka Zdeňka Řepky-Čína, z knížky „Je nás 5 a 305 zároveň“, a členů 35. střediska Junáka "Jaroslava Rady". V časopise DESÍTKA obvodu Praha 10 vyšel pěkný článek s fotografií od br. M. Váni z 309. oddílu. Vzpomínku zahájil br. Miroslav Beneš, vedoucí 35. střediska. Promluvu měl br. Skála-Atri a další z přímých účastníků povstání. Na ukončení jsme zazpívali státní hymnu. Doplnění jmen hrdinů, kteří nejsou uvedeni na památníku, jsme uvedli v minulém LOKALI č. 3.

Velmi nás potěšilo, že po skončené slavnosti u památníku nastoupili ke hře „Po místech bojů“ 305. oddíl Vlčáci, 305. oddíl Sýkorek i se světluškami a 309. smečka vlčat Lišáci. Postupovalo se od památníku po tzv. mrtvých schránkách, směr most přes železnici, po místech našich padlých, na Groš proti tehdejší protiletce baterii nepřítelů a zpět okruhem, kudy byli vedeni zajatci, k podjezdu a křižovatce Průběžná Na Padesátém a k památníku, kde byl cíl.

Účastníky nutno pochválit za ukázněné chování a zájem. Hru mohou nastoupit i další oddíly. Jsou připraveny i jiné trasy, od pomníku v Hostivaři ve směru Chodov, kde padl Miloš Dušek, a ještě také z Balabenky do Ďáblic, od mostu Barikádníků na Bubeneč.

Součástí vzpomínek byla v neděli 6. května dopoledne návštěva Ďáblického hřbitova a odpoledne Kobyliské střelnice, ve středu dopoledne 9. května návštěva hřbitova Chodov-Opatov s účastí oldskautů. Úterý 15. května večer návštěva koncertu Dechového symfonického orchestru univerzity Brigham Younga (BYU) v Městské knihovně. Tento orchestr je nejrozsáhlejším cestujícím americkým univerzitním koncertním souborem. Je složen z nejlepších hudebníků studujících BYU. Soubor mísí zvuk dřevěných a kovových dechových nástrojů s bicími, přičemž hraje hudbu od burcujících pochodů Johna Philipa Souzy a směsí populárních hitů z Broadwaye až po širokou škálu koncertů a původních dechových kompozic. Od roku 1987 jezdí i do mnoha zemí (Kanada, Britské ostrovy, Hong Kong, Taiwan, Čína, Rusko, Finsko, pobaltské státy, Austrálie, Nový Zéland, Česko). 48 hudebníků orchestru pochází ze všech částí USA a z několika cizích zemí. Ředitelem a dirigentem je od r. 1980 je Dr. David P. Blackinton, Bc., Mgr., Dr. hudeb. umění...

Bylo to vynikající, sál plný, s velkou účastí našich členů. Díky Loganovi za zprostředkování. Příště si nenechte tuto příležitost ujít.

Skálovi

Oldskauti mezi skalami

Dne 19. května jsme měli na programu, návštěvu středověkého skanzenu Tuležim ve Stodůlkách. Měli ale zavřeno. A tak jsme se vydali po proudu Dalejského potoka a stálo to za to. V Řeporyjích jsme

vstoupili na naučnou stezku a ta nás vedla velmi romantickými místy, která jsou známa i z foglarovek („Dobrodružství v zemi nikoho“). Staré lomy plné zkamenělin dávných moří, vzácné hajní a skalní rostliny, vyhlídky do kaňonu, kterým občas zabrumlá motoráček. Počasí, ráno deštivé, se umoudřilo a zasvitlo jarní sluníčko. Za obcí Holyně jsme vešli do údolí Prokopského. Občas jsme potkali osamělého běžce nebo cyklistu. Velice nás zaujaly prastaré duté vrby nad bublajícím potokem. Než jsme došli do Hlubočep na autobus, prolezli jsme starou štolu a samozřejmě jsme nevynechali ani jezírko pod vápencovou skálou. Výlet se vydařil a byla to dobrá náplast za to, že jsme se nemohli podívat do skanzenu. Třeba se nám to podaří příště. Této májové výpravy se zúčastnili Chroust, Ježek, Medvěd a Logan, zatímco Kendy a Atri byli "odvoláni" do Vestce k výpravě 305. roje světlušek a navštívili sestru Alju v Ondřejově.

*Podle LOKALI,
zpravodaje 35. stř. J. Rady*

Středisko ZUBR LANŠKROUN

z kroniky oldskautů

Bledulkový výlet.

Dne 13. dubna se konečně uskutečnil tradiční jarní pochod chráněnou oblastí Čenkovice – Bystřec po proudu potoka Čenkovička. Chtěli jsme se na tuto trasu vydat již dříve, ale pro neobvykle velké množství sněhu musel být termín odložen až na uvedený termín. Sešlo se nás devět, „skalní jádro“ oldskautů bylo kompletní, takže hurá do přírody. Po příjezdu linkovým autobusem do Čenkovic jsme zahájili pochod naším pokřikem a vyrazili podle potoka. Obdivovali jsme, jak jaro rychle pokročilo ve svém nástupu jak na zahrádkách, tak i na lukách. Všude se

zelenala tráva, kvetly narcisy, blatouchy, zlatý děšť. Kočičky již dokvétaly a lidé pilně uklízeli kolem chaloupek i chat. Bylo nádherné jarní odpoledne, svítilo slunce, nebe bez mráčku a my jsme šli známou stezkou „Údolím bledulí“, které dělá čest svému jménu. Skutečně celé okolí potoka a přilehlé louky svítilo neuvěřitelné množství bílých něžných zvonečků. Na opuštěném skautském tábořišti u vodárny zapálil br. Optik oheň a br. Šín se s námi rozdělil o své špekáčky, takže měl každý možnost ochutnat první „očouzené sousto“ roku 2001. Dále jsme pokračovali do oblíbeného hostince „U Špičáků“, kde nám nabídli dršťkovou polévku, guláš, řízek či smažený sýr. Nálada byla skvělá a po dobrém obědě jsme probírali různá témata týkající se naší činnosti klubu OS. V 16,30 nás odvezl autobus za 17 Kč do Lanškrouna. Za půl hodiny jsme byli doma a už se zase těšíme, kam vyrazíme příště.

Zapsala Liška

Orlické hory

Dne 4. září se sešlo na autobusovém nádraží 12 oldskautů a tři rodinní příslušníci, aby se zúčastnili další celookresní výpravy, tentokrát do Orlických hor. První zastávkou bylo českořebovské nádraží, kde přistoupilo 13 místních členů. Další zastávkou bylo Ústí n. Orl., kde přistoupilo 5 Ústečáků. Přes Libchavu jsme jeli do Žamberka. Zde přistoupilo 8 Žamberáků a 2 Jabloňáci a tím se celkový počet vyšplhal na slušných 42 duší. Přivítal nás br. Kim, jenž byl naším „lodivodem“ a seznámil nás s trasou výletu. Krátká zastávka byla na rokytnickém náměstí. Okresními silnicemi jsme se dostali do Deštné. Prohlédli jsme si Orlické muzeum, kde jsou zajímavé exponáty z minulosti i přítomnosti. Po zhlédnutí jsme zamířili do místního hotelu, kde jsme asi za 45 Kč poobědvali. Následovala cesta na Šerlich. Z parkoviště

jsme vzali Masarykovu chatu a její okolí ztečí. Asi po hodině jsme pokračovali přes Orlické Záhoří, abychom se podívali na neratovský kostel, který byl v minulosti vyhledávaným poutním místem. V květnu, r. 1945, byl zasažen pancéřovou pěstí a vyhořel. V r. 1967 spadly krovy a střechu se již nepodařilo uvést do původního stavu. Ani nebyl zájem. V r. 1990 nastává obnova mariánské tradice. Autobusem jsme pak pokračovali podél hranice na Zemskou bránu, kde jsme na hodinu zastavili. Mnozí se prošli podél Orlice k Pašerácké lávce, kterou strhla povodeň. Následovala cesta do Klášterce, kde jsme navštívili kostel, který patří k nejstarším v Čechách. Doba stavby kostela je předmětem sporu a nelze ji přesně určit. Po zajímavé a delší přednášce místní rodačky jsme ukončili náš výlet v Žamberku. Celý den bylo pěkné počasí, které přispělo k naší spokojenosti.

Zapsal Ken

Výstava

Letošní nadúroda jablek v naší zeměpisné šíři nás přivedla na myšlenku, a posléze k uskutečnění, udělat výstavku těchto plodů. Protože soutěživost je nám blízká, vyhlásili jsme na naši říjnovou schůzku volbu nejkrásnějšího a nejchutnějšího OS jablka. Skutečnost předčila očekávání, a tak 8 členů Méd'a, Kazan, Maruška, Liška, Jindra, Hron, Šín a Ken, kteří přinesli převážně své výpěstky, celkem 26 druhů. Některé sorty byly shodné. Každému jablku bylo přiděleno číslo a začalo hodnocení. Nejdříve se hodnotil vzhled. Každé jablko bylo ohodnoceno každým z přítomných od 0 do 10 bodů. Poté Kazan nakrájel exponáty na tenké plátky a každý znovu stejnou stupnicí hodnotil chuť. Rozhodování nebylo lehké, leč bez vážných žaludečních či střevních potíží jsme se dobrali konečného výsledku. První ročník skončil, hurá do druhého.

Zapsal Vladimír Musil – Ken

TRADIČNÍ LETNÍ SETKÁNÍ*u Sezimově Ústí*

Strakoníčtí a táborští oldskauti už tradičně udržují tato přátelská setkání, v červnu v Táboře a v září v Novosedlech. Letos jsme starostlivě sledovali počasí, které v posledních dnech nebylo příznivé, ale na pozvánce z Tábora stálo, abychom přijeli v každém případě a nenechali se odradit případným deštěm.

Vypravili jsme se 12. června vlakem větší skupina a autem 4 členové klubu. Na nádraží v Táboře na nás již naši přátelé čekali a společně jsme dále jeli autobusem do Sezimova Ústí a odtud kousek pěšky do známého chatového areálu. Tam jsme se přivítali s ostatními členy tábořského klubu. Z Prachatic přijel zástupce krajské zpravodajky a naši cestovatelé autem už tam také byli.

Po obcerstvení následoval společný nástup, vztyčení vlajky za zpěvu junácké hymny, zaseknutí sekery a pak seznámení s programem dne. V každé chatě jsme našli připravenou soutěžní disciplínu, mohli jsme si je vyzkoušet a zároveň si určit závodní družstva. Každý klub jmenoval tři. Tak uběhlo dopoledne a po obědě, což byla výborná gulášová polévka s chlebem, začalo vlastní soutěžení.

Disciplín bylo hodně, některé nám už známé, ale objevilo se několik novinek, modelování jednou rukou, házení hrášků do úzké láhve, utvořit řetízek z kancelářských sponek, hodit kartu do krabice. Tříčlenná družstva přebíhala od jedné soutěže ke druhé, až se všichni ve všem vystřídali a za všeobecného veselí bylo klání ukončeno.

Než byly spočítány výsledky bodování, usedli jsme u táborového kruhu a pobavili jsme se „pimprlovou operou“ v provedení tábořských herců a nazvanou „Konec

rumového krále“. Výsledky soutěží dopadly pro strakonická družstva velice dobře: umístila se na prvních třech místech a na tábořské zbylo 4., až 6. pořadí. I největší počet bodů získala strakonická sestra. Zato jsme pak měli přednost vybírat písničky, které u táboráku nemohly chybět.

Ale všechno hezké musí jednou končit, a tak v podvečer jsme se rozloučili spojení překřížením rukou a za zpěvu krásné skotské písně „Tak dávno již“ a s příslibem, že se opět setkáme v září v Novosedlech. Plní dojmů jsme se rozjeli domů, cesta vlakem uběhla rychle a na den prožitý mezi přáteli zůstanou už jen vzpomínky.

*Herma**Za oldskauty do Spáleného Poříčí*

Červen je pro náš strakonický klub OS dobou návštěv. Za týden po výletu do Tábora jsme se vypravili do Spáleného Poříčí. Také toto setkání s tamnějšími oldskauty se stává tradicí a vždy se na ně těšíme. Sešli jsme se na parkovišti na kraji města 18. června, ale v určenou hodinu se nedostavila osádka s jedním autem. Co bylo příčinou zdržení jsme se dozvěděli záhy, píchnutá pneumatika. Bratři si společně pomohli, a tak s menším zpožděním jsme čtyřmi auty vyjeli k cíli naší cesty.

Bez nesnází jsme dopoledne dorazili do Poříčí a v klubovně jsme byli mile přivítáni členy klubu. Na stolech bylo přichystáno pohoštění v podobě lákavých moučníků a káva i čaj. Sestra Fajnofka nám předala roztomilé dárečky, z těsta pečené a potom nalakované košíčky a ještě jiné výtvary.

Ještě dopoledne jsme navštívili místní zámek, který byl ve značně zdevastovaném stavu navrácen v restituci církvi a po mnohých opravách zde vzniklo malé muzeum, koncertní síň a sídlí zde církevní internátní střední škola. Po prohlídce jsme

se rozjeli auty na známou Hvížd'alku, kde už byl pro nás přichystaný oběd, poseděli jsme venku u chaty jedné sestry a pochutnali si na gulášové polévce s chlebem.

Pak jsme zase soutěžili. Tříčlenná družstva házela šipkami na terč, chodila s míčem mezi kolony kolem mety a zahráli si obdobu kimovky, spočívala v umístění šachových figurek na políčka šachovnice. Pak nás ještě Fajnofka potrápila: nakreslit indiánské znaky pro měsíce v roce. Ještě jsme si zazpívali a pak jsme se vrátili do klubovny, kde byly vyhlášeny výsledky soutěžení. Zlaté medaile a diplom získalo strakonické družstvo, stříbrní byli také strakoničtí, pak následovala družstva poříčských.

Poseděli jsme znovu u občerstvení a podívali se na videozáznam z loňského dívčího tábora, kde mimo jiné byla natočena velice zdařilá scénka u táboráku, v níž skautky sehrály pohádku „O kohoutkovi a slepičce“ v „japonštině“.

Čas je ale neúprosný, a tak jsme se loučili v kruhu spojení překřížením rukou a za zpěvu známé písně. Slíbili jsme si příští setkání v našem městě, které by si chtěli poříčští přátelé prohlédnout. Celý den nám počasí přálo, až teprve když jsme nasedali do aut, spustil se prudký liják, který nás provázal chvilkami i s malými kroupami, celou cestu až do Blatné. To ale nic nezměnilo na tom, že se výlet vydařil.

Herma

KRÁLOVÉHRADEČTÍ OLDSKAUTI

opět pod Pařezem

Ten Pařez, to je zřícenina středověkého hradu a pod ním je v pískovcovém lomu každoročně postaven tábor 4. střediska Hradec Králové – Kukleny. Letos již po šesté tento tábor hlídali po celý poslední týden

června oldskauti a znovu se vrátili do let svého mladého skautování.

Atmosféra je každý rok stejná: přátelská setkání, dny i noci strávené v lese, zpívání při táboráku, hry, rukodělky, noční hlídky a hlavně uspokojení z poznatku, že to ještě pod stany dokážeme. Každoročně má však tento tábor svá specifika, která to byla letos? Především to, že nám bylo dáno „shůry“ sluneční dny a teplé noci. O ty další pozitivní prvky se zřejmě zasloužili sami pořadatelé. Ve středu bylo napočítáno rekordní množství účastníků: 31 táborník a 14 jednodenních hostů! Že by přece jen informace na sněmu v Kroměříži a na Internetu? Dalším potěšujícím faktem bylo, že účastníci byli nejen z různých klubů OS, ale i z různých měst: kromě „domácích“ z Hradce Králové tu byly zastoupeny kluby z Lovosic, Pardubic, Jablonného n. Orli., Děčína, Chlumce n. Cidl., Turnova a Nové Paky. A čím více lidí z různých míst, tím více podnětných nápadů, tím různorodější program. Prohlíželi jsme si kroniky různých klubů, fotografie z různých oldskautských i skautských akcí, fotografie z putování Kanadou. Bratr Šinler z Děčína přivezl a vysvětloval svou rozsáhlou sbírku skautských odznaků z celého světa, bratr Klaban - Kyb z Pardubic s námi prakticky zkoušel uplatnění svých „programových modulů“, které mají pomoci mladým vůdcům a rádcům. Při táboráku nám předvedl rozvíjení dialogu a zajímavý interview o skautské minulosti přítomných. Na každém našem táboře je přednáška o nějakém mezinárodním skautském setkání, ale letos nebyl jen jeden referující, ale šest účastníků (z osmi) květnového zájezdu oldskautů do Anglie a pobytu ve skautských rodinách vyprávělo o svých zážitcích a dojmech. I delšího táborového výletu se letos zúčastnila většina táborníků a kulturně historické poznatky z hradu Kost byly opravdu zajímavé.

Náš OS tábor skončil a my se těšíme na další. Je to pro nás výzvou, abychom po celý skautský rok aktivně pracovali na své kondici tělesné i duševní. Připojte se k nám příští rok i Vy, čtenáři Kmenových novin OS?

Jsem přesvědčena, že nebudete litovat.

Jana Skácelová - Pam

Klub OS Fryšták

a rodinný skauting

Ve dnech 29. července až 4. srpna 2001 uspořádal klub OS Fryšták spolu se svým střediskem pobytový tábor, který byl zamýšlen, připravován i veden jako tábor rodinný, vícegenerační.

Tábor se uskutečnil v lokalitě Pržno na Vsetínsku. Stany na podsadách, kuchyně a dva velké stany byly postaveny na louce obklopené lesem s možností koupání v nedaleké řece Bečvě.

Rodinný tábor vedl vedoucí klubu OS br. Jaroš a přítomen byl i vedoucí střediska br. Görik. Tábora se zúčastnilo 8 starších, převážně rodičů, a 14 dětí různého věku. Celkem tedy 22 táborníků. Nejmladší tábornicí byla tříletá Janička. Pět účastníků není dosud v našem hnutí organizováno. Byl to 1 dospělý a 4 děti.

Protože jsem zde tento způsob využití skautingu propagoval a protože jsem chtěl získat další zkušenosti přímo v místě dění, zúčastnil jsem se 2. srpna celodenního programu tábora.

Tento den byl programován jako indiánský. Dospělí i děcka byli po indiánsku náležitě oblečení, pomalováni ale i vyzbrojeni. I zábavný program toho dne byl prováděn

tomto duchu. Házení oštěpem na cíle, střelba z luků vlastní výroby, nahánění jelena nebo hledání zlatých nugetů v blízkém potoce. Program se líbil tak, že přes velké vedro, které toho dne panovalo, měli jsme co dělat, abychom všechny zaujaté účastníky dostali v klidu a včas k obědu.

Po obědě se mladí s maminkami odešli koupat, a my starší jsme se sešli ve velkém stanu. Porada se obešla i bez kalumetu. Debatovalo se, zda a jak v této práci pokračovat, co je třeba zlepšit v programu i organizaci. Slíbil jsem, že vyzvu ses. Adéevou, aby případně svolala všechny zájemce podobných táborů (pokud se takové konaly), kde by si vyměnili své zkušenosti a poradili se, jak dále v této činnosti pokračovat.

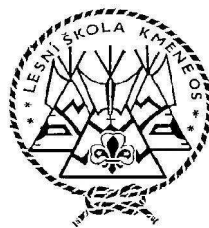
Vladimír Stöhr
krajský zpravodaj Zlín

Pokud má někdo zkušenosti s obdobným způsobem táboření z letošního léta nebo z let minulých nebylo by špatné výzvu přijmout a navrhnout vhodné způsoby výměny zkušeností nebo případné nabídky k publikování na toto téma.

red.

LESOŠKOLÁCKÉ VZPOMÍNÁNÍ

Mám-li vzpomínat na lesní školu, pak se musím vrátit až do roku 1948, kdy jsem absolvovala svou první Lesní školu ve Rtyni v Podkrkonoší pod vedením sestry Milčicové, legendě dívčího skautingu u nás. Dodnes se mi vybavuje celý tábor, program i pomocná družina hluchoněmých skautek. Ale léta

ubíhala, kroj jsme pěkně uklidili, pak vybalili a opět uklidili, ale nakonec jsme se přece jen dočkali, že tu skautskou lilii máme na košilích a ne v posudcích. Je tu jen jeden rozdíl, jsou už z nás oldskauti, což nám zas tak moc nevádí. A tak jsem se ocitla znova na lesní škole. Tak trochu jak se říká „z hecu“, trochu i proto, že chyběl jeden do počtu, aby se škola mohla uskutečnit. Nelituji! Bylo to báječné. Člověk zapomněl, co ho trápí a bolí, najednou v sobě našel jiskru skautského elánu, o které již pomalu ani nevěděl. Ten letní týden se nám všem zdál až neuvěřitelně krátký. Snad se o tom všem ještě někdy rozepíšu. Dnes bych se chtěla vrátit k závěru našeho ročníku. Chtěli jsme přednést poděkování všem při posledním nástupu. Bohužel počasí, že by ani psa nevyhnal, nám to pokazilo.

Tak tedy alespoň tímto způsobem, aby všem bylo jasné, že nelze zapomenout.

Táňa, Klatovy

ÚTĚK Z TÁBORA

uzpomínka na 21. srpen 1968

Svůj první tábor po obnově Junáka vybuďovalo naše 25. středisko z Libně v Orlických horách. Začal 1. srpna a měl skončit 24. srpna. Byl to tábor nováčkovský pro všechny účastníky, světlušky, vlčata, skauty, skautky, rovery, ale i pro činovníky. Prvé čtyři dny přišlo tak mohutně, že bylo nutné podsady vyrobit v přístřešku místní pily. Další dny byly překrásné. Dvacátý den jsme se začali se všemi účastníky připravovat na bourání tábora. Dohodli si pořadí všech prací a způsob balení a bourání, rozdělili si úklid každého místa, stanovili pořadí odchodu z tábořiště.

Před druhou hodinou v noci 21. srpna mě probudila hlídka vlčat: „Gogi, nad námi už několik minut přelétá veliké množství letadel, co se to děje?“. Vstal jsem, prošel

se po táboře a uklidnil jsem hlídku, že jde asi o nějaké vojenské cvičení, v tu dobu jich bylo o mnoho více než v minulosti. Vlezl jsem zpět do stanu a ještě usnul. Asi o půl čtvrté jsem byl vzbuzen ještě jednou, tentokrát to však byl náš nejbližší soused, hajný Jech. Sdělil mi, že Masarykovy boudy, ve kterých sídlila jednotka finanční stráže, byly přepadeny polskými a ruskými vojáky. Financové se zachránili tím, že vyskákali z oken tak, jak byli v postelích. Po silnicích se do vnitrozemí prý valí kolony aut a tanků německé, polské a sovětské armády. Po silnici kolem tábora již byl velký provoz, mezi jinými vozy jelo i několik sanitek.

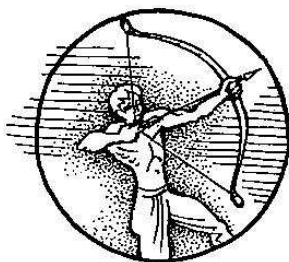
A tak jsem, v rozporu s tím, co jsme si dohodli o bourání tábora, nechal všechny vzbudit, a sdělil jim, co se stalo. K velkému údivu, zejména těch nejmenších, jsme pouze sejmuli celtu z podsad, zabalili torny a opustili tábořiště. Vlčata jela se mnou vlakem a ostatní účastníci půjčeným autobusem pily. Vlčata se po celou cestu chovala statečně. Spolucestující obdivovali jejich velkou ukázněnost, zejména při šetření s nápoji a jídlem. V Častolovicích, kde jsem vysvětloval náčelníkovi stanice, že po nás pojede další skupina, která s námi má společnou jízdenku, jsme se dověděli: „Kdybyste byli pionýři, tak byste nemuseli utíkat.“ Obavy jsme měli, jak se všichni bezpečně dostanou z nádraží domů. S jinými problémy se potýkala druhá část naší výpravy. Projížděla autobusem po silnicích plných vojenských kolon vojsk varšavského paktu. Bylo těžké odhadnout, kdo se více bojí, zda nositelé skautských krojů nebo šoféři za volanty sovětských nákladních ZILů zírající na prapodivně oblečené děti v jakýchsi „amerikánských uniformách“. Byly to zážitky, které nikdy nezapomeneme.

Gog

ZAMYŠLENÍ

Doba prázdnin je nejen doba odpočinku a zábavy, ale také doba poznávání. Na společných letních skautských pobytech nějak výrazněji pozorujeme na sobě změny, které do nás vrývá věk. Často si jakoby z legrace při pravidelných ranních úkonech vzájemně připomínáme brání prášků. Poznáváme však, že jsou věci, které pro nás byly dříve hračkou a nyní jdou nějak ztuha. Mohou to být zdánlivě snadné činnosti jako chůze do schodů, zavazování tkaniček nebo poznání čísla příjíždějící tramvaje i když máme brýle. Zatímco si dobře vzpomeneme, jak to bylo před lety, nemůžeme si vzpomenout, co jsme měli včera ke snídani, nebo se musíme vracet, abychom si vzpomněli, co jsme to vlastně chtěli právě udělat. To jsou změny, se kterými se nechceme smířit, bojujeme s nimi, ale víme, že k životu patří, a že se s nimi budeme muset každý podle svého nějak vyrovnat. Jsou však hodnoty které nemáme důvod měnit, a velmi nás mrzí, jak se kolem nás s časem vytratily. Zamysleme se nad nimi v spolu s bratrem L. Ruskem - Šamanem.

Skautská stupnice hodnot

Každý člověk, ať si to uvědomuje nebo ne, má jistou stupnici hodnot, to jest toho, čeho si v životě nejvíc cení, za čím jde, oč usiluje. Také každá společnost má svůj žebříček hodnot a nebojím se říci, že dnes se mnoho lidí dalo zmást působením reklamy a různých sugestivních ideologií a vyznává hodnoty pochybné: úspěch ekonomický, tedy peníze a majetek, slávu a moc, hédonistické „užívání si“ všeho druhu, „slasti“, např. sexu, lahůdek, drog, pohodlí atd.

Skauting nesplní svůj výchovný úkol, nevěnuje-li žádnou pozornost vytváření důstojného žebříčku hodnot.

Ideál opravdového, čistého, vznešeného lidství musí být na prvním místě - a to souvisí s vírou v hluboký, Stvořitelem daný úkol života.

Už toto základní, co jsem právě jmenoval, postačí jako směrnice a kompas správného života, tím je formulována i stupnice hodnot člověka - skauta. Peníze nemohou být na prvním místě, spíš na jednom z posledních a u nejdůslednějších lidí nebudou v žebříčku vůbec. Úspěch, jen pokud se týká altruistických, lidstvu prospěšných úkolů. V žebříčku hodnot nebude zajisté chybět rodina a národ (nebo vlast) a jejich prospěch; sláva tam nemusí být vůbec, nebo snad jen v souvislosti s úspěchem národa.

A tak si každý vytváříme svůj názor, svá hodnocení, své přístupy k životu. Vznešený, ušlechtilý, vírou prodchnutý život stojí, navzdory nedobrým vlivům doby, jako maják na prvním místě.

L. Rusek - Šaman

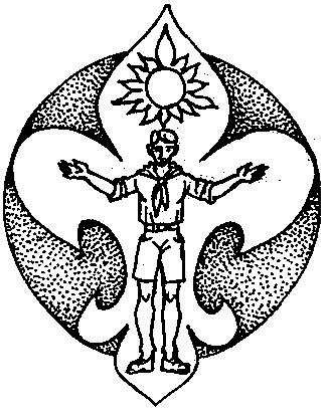
Gog

Daleko od ideálu...

Velmi často si uvědomuji, jak jsme v našem dnešním skautingu daleko od ideálu skutečného skautství, od dosažitelných možností, které tento jedinečný výchovný systém dává. Nejenže potenciál skautingu zdaleka není vyčerpán, dokonce jsem si jist, že právě v dnešní moderní přetechnizované době by měl co říci, mohl by působit daleko účinněji a smysluplněji, jen vědět, jak na to! A jen mít v čele oddílu i celého hnutí správné vůdce a vůdkyně!

Vídám často skupiny skautů, v létě procházejí naším městem skauti odjinud. Jdou, míjejí pozoruhodnosti města, památky, paláce, kašny, portály, chrámy,

ale většinou jsou zahloubání do hovoru, do zábavy, nebo zaujati zbožím ve výkladech... Zřejmě jim **nikdo** neřekl, že skaut či skautka by mohli a **měli** vytěžit z každé cesty do cizího města co nejvíc. A nejde jen o poučení z historie nebo z dějin umění - cennější je umět se dívat a vžívat se, porovnávat, hodnotit, zkrátka vnímat svět skautským způsobem. A to jim nikdo neřekl! Takový osmnácti-dvacetiletý vůdce to při nejlepší vůli prostě nedokáže, neumí to, sám nebývá na vyšší úrovni. Takový je prostě dnes stav věcí!

A stejně tak v přírodě: skautská skupina projde mnohé kilometry, všichni zaujati hovorem nebo některou z těch nesčetných her, které se ve skautských i roverských oddílech tak často hrají. Ale srdce mne bolí, když sleduji, že **nikdo** se neshýbne ke květině, aby si jí prohlédl zblízka, aby k ní přivoněl! Nikdo nevzhledne do korun vysokých stromů, aby se potěšil architekturou té zelené klenby nebo zapátral zrakem po ptačích hnízdech. Nikdo se nezastaví u bystřiny, aby chvíli naslouchal šumu peřeje, nebo aby vnímal letní zpěv žab.

Jde se, tlachá se, hrají se hry, ale skautský přístup k přírodě, skautský pohled na krásy naší země v tom není: **nikdo** jim to neřekl...!

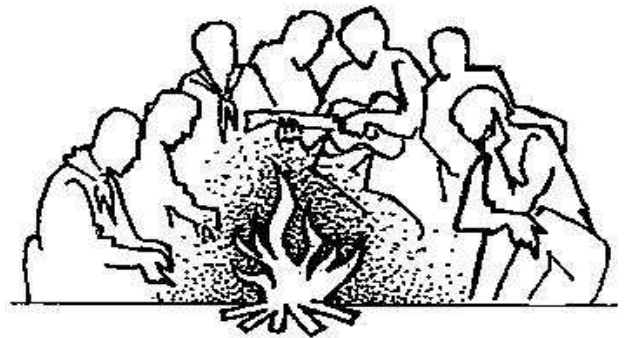
Jsme daleko od ideálu, máme co zdokonalovat, co napravovat, co řešit. Řeknete možná: je to všechno marné, je

jiná doba, vzdejme to... Ne! A kdyby z každého oddílu jen jeden či dva se „ujali“ a využili něco z toho nabízeného poselství skautství, stojí za to znovu a znovu se pokoušet u nás to prosadit.

Prosazujeme pravý, hluboký, duchovně založený skauting navzdory těm, kteří by chtěli vystačit jen s trochou praxe kolem tábornictví - a s přemírou atraktivních her. Je čas říci: méně zábavy, raději více cílevědomé práce na sobě!

Chtěl bych, aby si všichni opravdoví skauti uvědomili toto: jestliže by veškerá „aktivita“ skautské organizace spočívala v tom, že se zaplatí členské příspěvky, opatří kroj a občas se oblékne, že se splní několik odborek a absolvuje pár táborů a výprav, pak to vše přece není k ničemu, nebude-li vše posuzováno skautským spektrem a skautskou stupnicí hodnot. Neboť to není odznak, nášivka, kroj, legitimace a klubovna, co tvoří skautství - skautství je celý život v duchu opravdových skautských zásad a zákonů! Zklamali jsme, jestli jsme se o toto aspoň nepokoušeli. A zklamali jsme, jestliže jsme své svěřence v oddíle nezískali pro skauting natolik, aby většina členů zůstala věrna skautingu navždy.

A musím zde říci ještě jedno, a to velmi vážně: s hlubokou nedůvěrou a s jistým podezřením sleduji práci (byť někde i pilnou a snaživou) těch, kteří v souvislosti se skautingem mluví **jen** o dětech!

L. Rusek - Šaman.

GRAMATIKA PRO SKAUTY (12)

Živý jazyk v živé organizaci se vyvíjí a mění. Některým změnám je napomáháno, jiné vznikají živelně. Jistě by bylo dobré mezi námi skauty terminologii trochu sjednotit.

Při skautských závodech potřebujeme pojmenovat různé funkce. Čemu dáte přednost? **Ředitel** nebo **velitel** závodu? Většinou se nám zdá přijatelnější „velitel“, však také často, dle obsahu tohoto slova, závodu skutečně velí. S tím souvisí i další dělba pořadatelské práce. Tady nemusíme vynalézat vynalezené, ale můžeme se držet výrazů, běžných ve sportu: **pomocný rozhodčí, rozhodčí, hlavní rozhodčí, vrchní rozhodčí.**

Instituce skautských rad má u nás dlouholetou tradici. Jejich fungování znamená přítomnost demokracie. Ta se uplatňuje v pravidelném jednání oddílové, táborové rady. V dalších složkách se obvykle praktikuje dvoustupňové řízení a to je třeba odlišit. A tady tápeme. Mluvíme o střediskové, okresní či krajské radě užší a širší, velké, malé, plenární a zastupitelstvu, představenstvu, představitelstvu, čemu dáváte u vás přednost? Nejkratší je představenstvo. Ujme se to slovo ?

Nutnost občas svolat vůdce na kus řeči přinesla i nutnost pojmenování takového setkání. Tak už máme **střediskovou radu vůdců** nebo **okresní radu vůdců** - výš jsme zatím nepostoupili. Při této příležitosti chci se s vámi rozdělit o starou bolítku. Jde mi o vůdce, o slovo „**vůdce**“ jako takové. Vadí mi, že ho oficiálně používáme jen do střediska. To bratři Slováci se za něj nestydí a stále mají své okresní, župné a jiné „vůdce“. Slovo „předseda“ je sice pěkné, je českého původu, ale přece jen do jisté míry reliktem socialismu, kdy platilo, „co Čech - to předseda“. Radnice se vrátily k původním starostům, máme opět

přednosta, rady, hejtmany, ale my skauti jsme typicky skautský výraz „vůdce“ do jisté míry zavrhli. Zbavujeme se slova, které do skautingu patřilo a nahrazujeme je slovem, používaným ve spoustě jiných složek. Předseda strany, soudu, senátu, komise, tam „předseda“ vždycky patřil, ale ve spojení se skautskou jednotkou je to ještě zbytek křečovitého přizpůsobování státní moci za totality - tehdy byli zvyklí jen na předsedy. Ale i bratr Svojsík si říkal „vrchní vůdce“ a ne „vrchní předseda“! Proč bychom nemohli mít okresní, krajské vůdce - tedy ve spojení s příslušným adjektivem - nebo ve spojení s podstatným jménem ve 2. pádě: vůdce okresu, kraje. V tomto názoru mne podpořilo i shromáždění českých okresních vůdců, ale ani tento „vox populi“ nebyl u příslušných ústředních orgánů slyšen. Rád bych hlasitě zavolal nebo raději zařval: „Jděte už s tím předsedou do Paďous!“ Dopouštím se aspoň malé vzpoury proti skautské byrokracii a tam, kde mohu, měním „předsedy“ na „vůdce“. Pokud se se mnou ztotožňuješ, prosím, pomoz mi také.

Sir

ZPĚVEM K SRDCI,

srdcem k vlasti (2)

říkávali naši předkové. V současné době však mládež nejen málo čte, ale i málo zpívá. Myslíte si, že se oldskauti nemohou naučit písničkám dnešním? Na letošních táborech získala často oblibu píseň Jaroslava Uhlíře a Zdeňka Svěráka Chválím tě, země má, z oskarového filmu Kolja.

Chválím tě, Země má

Chválím tě, Země má, tvůj žár i mráz.

Tvá tráva zelená dál vábí nás.

Refr.: Ať před mou planetou hvězdný prach zametou !

Máš závoj z oblaků bílých jak sníh,
Hvězdo má, bárko zázraků na nebesích.

Dej vláhu rostlinám, dej ptákům pít,
Prosím, svou přízeň dej i nám, dej mír a klid.

Obměna: Chválím tě, Země má, dej
ptákům pít,
Tvá tráva zelená, dej mír a klid.

Dej vláhu rostlinám, tvůj žár i mráz,
Prosím, svou přízeň dej i nám, dál vábí nás.

Sir

VZPOMÍNKA

Na 10. výročí odchodu bratra Dana

Dne 6. června, v předvečer 10. výročí úmrtí bratra Dana, Ing. Aloise Štefka, bývalého místonáčelníka kmene, zemřel 7. 6. 1991, několik měsíců po svých narozeninách sešla se ve skautském domě v Olomouci skupina starších sester a bratří, aby neformálně uctila památku významného činovníka Junáka, bratra Dana.

Bratr Alois Štefka - Dan byl prvním skautem, který (tehdy jako student prostějovské reálky) skládal skautský slib do rukou svého vůdce a zároveň profesora matematiky a fyziky, RNDr. Rudolfa Plajnera. Ten tehdy působil v Prostějově a při tamní střední škole vedl skautský oddíl. Profesor Plajner si nejvíce oblíbil právě bratra „Luiska“, jak mu tehdy říkal, a toto bratrské přátelství vydrželo pak celý život. Když „Luisek“, tedy bratr Štefka, studoval na technice v Brně geodezii, br. Plajner mu každý měsíc posílal 55 korun - 50 Kč pro „Luiska“ (A.Š. pocházel z velmi chudobných poměrů) a 5 Kč pro poštovního doručovatele, jak výslovně určil. I tento drobný detail říká něco o altruistické povaze „Táty“, jak jsme později nazývali druhého náčelníka Junáka. Po válce se br. Štefka vypracoval přes různé funkce až na velitele Wolkerovy oblasti, zúčastnil se také světového

Jamboree v Moisson ve Francii. Cestoval rád a často - navštívil i anglický Gilwell, byl ve většině zemí Evropy, byl v Indii, USA atd. Cestu za br. Kadlecem, „Bernardem“, který jako misionář dodnes žije na Grenadě, mu znemožnil totalitní režim, který sledoval jeho korespondenci i styky. Bratr Dan byl vícekrát vyšetřován StB, ale skautské ideály nikdy nezradil. Po další likvidaci Junáka, v letech přísné „normalizace“, byl Dan uznávaný vůdce malé skupiny oldskautů, která se ilegálně scházela na různých místech až do prozrazení či udání v r. 1987, ale to již doba natolik uzrála ke změnám, že se celé vyšetřování několika členů skupiny omezilo na výslechy a pohružky možných postihů. Bratr Dan i v letech normalizace navštěvoval svého někdejšího vůdce, br. Plajnera, v Lukách pod Medníkem. Při jedné z posledních návštěv za Tátova života mu tam věnoval sto novoročenek se skautským námětem (osamělý skaut sedí u nočního strážního ohničku), který jsem vyryl v linoleu a vytiskl podle jeho přání.

Hned po 17. listopadu 1989 byl br. Dan opět v čele obnovovacích iniciativ v Olomouci. Účastníci vzpomínkové besedy s pohnutím zhlédli videozáznam Danova projevu na hlavním olomouckém náměstí, kde v den „generální stávky“ na konci listopadu přednesl krátký, ale rozhodný projev, jimž přihlásil naše skautské hnutí k demokratické obnově vlasti.

Celý rok 1990 a několik měsíců r. 1991 dojížděl pak bratr Dan do Prahy, kde na ústředí Junáka účinně pracoval jako místonáčelník OS. Snad sám tehdy ani nevnímал zhoršující se zdravotní stav a vysoký věk; sám vím, jak se vracíval vyčerpán a někdy otráven prvními rozpory, které se v obnoveném hnutí začínaly rýsovat...

Několik z nás, kteří jsme v posledních desetiletích Danova života mu stáli nejbliže, chodíváme občas - zvláště o Vánocích - k jeho hrobu. Zpíváme tam polohlasem junáckou hymnu a postojíme tam vždy ve vděčných vzpomínkách. Dan byl pravý skaut, celý muž, dobrý člověk, milovník umění, člověk vzdělaný a scestovalý. Muž s lilii ve znaku, s nadšením v duši a láskou ve svém srdci, otevřeném přírodě, kráse, plnému životu. Jeho stopa, jasná a hluboká, trvá v nás všech, kteří pamatujeme pevný i hřejivý stisk jeho levice.

Ladislav Rusek - Šaman

POSELSTVÍ

Svatojánských proudů

Nedávno vyšla útlá knížka *Poselství Svatojánských proudů od Ivana Hiawathy Makáska s fotografiemi a kresbami Jana Čáky*. Velkým zdrojem zapomenutých skutečností byly staniční knihy. v tomto případě kniha „Vltavská kniha“ ze Záhoří ve Svatojánských proudech, kterou založil v roce 1924 Josef Rössler-Ořovský. Vyjmul jsem kapitolu z kapitoly „Ski klub, osada Albatros a Hiawatha“ následující text:

Vraťme se ještě k výše uvedenému zápisu z vánoc 1925, opatřenému ve staniční knize razítkem Českého Ski klubu. Podepsali jej kromě Rösslera a Albrechta, ještě Daisy Prokes, Pepík Dvořák, Antonín Mojžíš, Cacal, Emil, J. Hejna a další. Mimochodem, skaut Pepa Dvořák, ilustrátor Hurikánových Dějin trampingu, byl na osadě Hiawatha, která existovala v Proudech od roku 1919 naproti Bílé

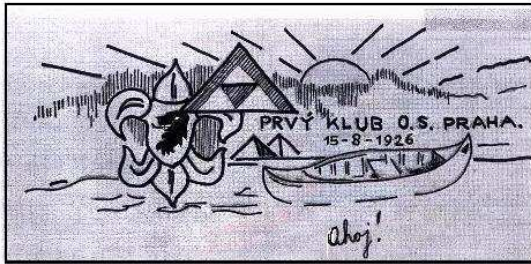
skále, dobře znám jako Sepinda. Jeho kamarády byli šerif Nosek, Brandy, Dodal, E. Kornel, Eisner, Kumpera, Venca Šlajs, Muška, Novák, Jarda Rozboud, Vyhnánek, Pilát a později Ujam, Gotlieb a Rousek.

Osada měla zpočátku jen dvě chýše. První, zrobené z chvojí, se říkalo Tramps Lorenc. druhé vytvořené z proutí u řeky, se jinak neřeklo než „Sallon“. Tam se besedovalo. Chlapci opodál na písčném prostranství zřídili táborový kruh, v němž plál každou sobotu oheň. V čele stálo šerifovo křeslo, a nad ním gong, do kterého třískal paličkou nebo pěstí, když se zlobil. U ohně se četly spisy Jacka Londona a probíraly knihy, pojednávající o amerických zvědech.

Klub old skautů Přátelé Vatra, zkráceně Vatra, nebyli žádní nováčkové, neboť spolu jezdili pod stany již v I. světové válce. Byli registrováni u Svazu skautů ve 14. oddíle, který vedl známý Rudla Pillar. Roku 1920 utvořili pod vedením Ládi Karla 1. odd. starších skautů Přátelé Vatra a s týmž názvem byli přijati do tvořícího se odboru Old skautů při Svazu skautů, a to jako 1. klub, neboť několik jejich členů pracovalo na vzniku těchto klubů. S osadníky Hiawathy, původně 4. OS Hiawatha (vedl St. Popper), se tento skvělý skautský oddíl znal již od roku 1919, kam často zajížděli na návštěvu. Jejich tábornický život byl pestrý, jezdilo se na staré campy, zakládaly se nové, později začali pěstovat právě vodní turistiku. Zakoupením klubové joly (otevřená loď s pomocným stožárem a plachtou) v roce 1926 se definitivně zaměřili na Velkou řeku - Vltavu, ačkoliv předtím jezdili i na Sázavu k Iváni. Do Svatojánských proudů v té době začali jezdit vedle staré gardy (Jarda Rozboud, Vyhnánek) také Riedl, bratři Karlové, Herold, Pilát, Bartl a další. V září 1927 začal stavět chatu Herold a šerif Láďa Karel. Ihned poté přikročili ke stavbě hřiště. Do osady přišel i Olda

Kovář, pozdější operní pěvec Národního divadla. Vstupem „Přátel Vatry“ do Hiawathy začala éra kanoistických závodů i lyžařských klání. Další člen Ski klubu Cacal (Karel Šlajs) ze Ztracenky bavil později, jako komik Karel Ká - Kala, se slavným souborem Song klub nejen Pražské trampy.

Ponechán původní pravopis

Mnohokrát si myslíme, že se již nic nového nemůžeme o svém klubu dovědět, že již bylo vše zaváto časem, zapomenuto. A pak po úplně jiné stezičce přijde příjemná zpráva.

red.

RŮZNÉ

ODEŠEL OPRAVDOVÝ SKAUT

Rozloučení s Ing. Antonínem Kokešem - Orlem. Tento nekrolog je smutným poselstvím 216. klubu jihlavských OS skautské veřejnosti a těžkým úkolem, jak najít slova rozloučení, která nebudou obvyklými frázemi profesionálních obřadníků, ale vyjádřením bratrského přátelství ve smyslu skautského desatera, vyjádřením díky za vykonanou práci pro skautské hnutí, vyzdvižením pozitivních vlastností osobnosti.

Když stojíte vedle rakve s ostatky kamaráda a skautského bratra, v uvědomění si věčného majestátu smrti, vaše ústa přestávají vyslovovat fakta, protože vaše duše volá: málo, málo lásky jsi projevoval svému bratrovi. Dokazování opaku už jen utěšuje vaše vlastní svědomí. A tak jen realita dočasnosti života je tou výzvou "Bud' připraven", bud' připraven, dokud je čas a služ, dokud je čas!

Skautská jména získáváme obvykle v

mládí - někdy z romantiky, častěji však z rozpustilosti šťastných chvil skautování. Kdo nazval bratra Antonína Orlem, nevíme, ale víme zcela jistě, že jím až do vysokého věku byl. Jeho touha po zachování myšlenky skautingu a jeho duchovní rozpětí bylo rozpětím křídel orla. Překládáme-li slovo Scout jako stopař a hledač, pak to nepochybně dokumentuje Orlovu vášnivou snahu vystopovat ve skautské historii vše, co musí být zachováno pro kontinuitu našeho hnutí. Za tuto práci při soustředování nejrůznějších skautských dokumentů jsme bratru Orlovi nesmírně vděčni.

Nabízí se ještě jedna paralela. Bratr Orel byl nejstarším členem našeho klubu. Byl jeho nestorem. Nestor byl v starořecké mythologii muž moudrý, statečný a výmluvný. Přestože pro svůj věk již nemusel válečně dobývat Tróju, vítězné bitvy se zúčastnil a vrátil se ověnčen slávou. Bratr Orel byl v době třetího obnovování skautingu, v devadesátém roce již také ve věku, kdy mnohým stačí jenom mentorovat a zdvíhat prst. On se však jako nestor zúčastnil, bojoval, a věřím, že prožíval i ten šťastný pocit vítězství svobodného skautingu. Měl na něm svůj podíl.

Bratr Orel, člen Svojsíkova oddílu, zemřel 17. 7. 2001 ve věku nedožitých 84 roků.

Sláva Čížek, člen 216. klubu OS Jihlava

BYLA TO CENZURA

nebo pouze věcný výběr textu ?

Když jsem se vrátil z letního desetidenního setkání našeho klubu, čekal mě na počítači pěkně „zasakrovaný“ E:mail se zprávami všeho druhu a pěkná hromádka dopisů, převážně příspěvků do Kmenových novin. Z většiny jsem měl velkou radost. Obdržel jsem ale i méně potěšující dopis.

Bratře! Posílám tento dopis „na jméno“, ne

na instituci, ta může být anonymní. Přečetl jsem si příslušné Kmenové noviny OS s "mým" příspěvkem, a nevěřím očím. Z článku, hlavně kritického, se stal "medovec". Vše kritické je pryč. Protože si nejsem jist, zda ono „...vyjímáme“ má na svědomí činovník okresu, kterému jsem článek spolu s hlášením o kroměřížském sněmu předal, nebo redakce Kn OS, posílám Tobě obě tak odlišně verze. Netrvám ale na tom, aby oprava nebo plný text byly zveřejněny, to ponechávám na Tobě. Jen mě mrzí, že "cenzura" stejně nepostihla i jméno, k takové úpravě se nehlásím!

SUM -Ing. Sommer Jíří, Nový Bor

Zde jsem si dovolil odpojit pouze celou adresu. Rozhodl jsem se věc uvést na správnou míru a dodatečně otisknout mnou vypuštěné části, bez jakýchkoliv úprav.

(Znění neotištěné části textu)

Příspěvek tvořený, ale už nepřednesený na V. sněmu OS v Kroměříži.

(Úvod)

Jsem organizovaným skautem už 64. rok, ale mezi náčelnictvo jsem se nikdy netlačil. Zato jsem byl m.j. léta vůdcem smečky vlčat a vedl 4 tábory - 2 střediskové, 2 vlčat, skautek a světlušek. A byly to dobré, povedené akce. Vím tedy, o čem mluvím.

Poslouchal jsem pečlivě páteční moudra a mám dojem, že byla hlavně o náčelnictvu organizaci, předpisech atd. Jen asi 1/3 o skautingu, o oddílech a jejich starostech a o tom, že pomoc jim nesmíme zanedbat. Na můj vkus obrácený poměr, ač sám ctím organizaci, rád a dle možnosti i nositele organizace a řádu.

Bratři! Mladým lidem dole je srdečně jedno, kdo dnes šefuje hnutí, kdo koho chce z křesla sundat nebo kdo se chce trhnout. Charisma jednotlivců nevnímají. To jsou všechno problémy max. dvou

mocenských horizontů, dolů to přišumí jen jako nepříjemný závan - viz řečené „Je cosi shnilého ve státě skautském“. Ale ví se, že se něco divného děje, a že to není hnutí ke cti !

Zde je vynechán text, který byl vytištěn ve Sněmové příloze minulých Kmenových novin.

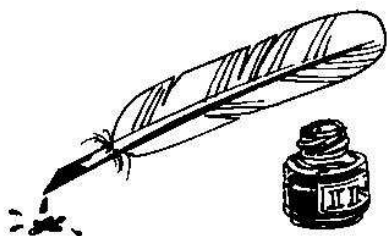
(Závěr)

Tedy : Zkroťte a zkraťte ty žabomyší spory v náčelnictvu, zjednodušte maximálně předpisy a vše, co jen z výše svých funkcí považujete za důležité a získejme čas a sílu na to, co opravdu musíme dělat! Abychom se neproorganizovali do stavu, že budeme mít reprezentativní reprezentaci, dějinné dějiny, přítomnou přítomnost, ale nulovou (či k tomu pomalu spějící) budoucnost! My, oldkmeti, nemůžeme být, tak nechtějme být vizitkou ! Služme tedy, starejme se, aby vizitkou a vzorem byli ti mladí, kteří mohou být živou základnou, a tedy budoucností skautingu - junáci, skautky a mladší i starší kmeny !

Sum - Nový Bor

Zkracování textů v příspěvcích provádím výhradně z prostorových důvodů nebo v případě opakujících se či nadbytečných informací, v žádném případě ne z moci cenzury. Většinou mě případné úpravy nabízejí v doprovodných sděleních autoři. Příspěvek, který jsem obdržel, nebyl předán jako článek, ale vlastní předání to naznačovalo. Proč by mi byl předáván? Také já jsem nebyl spokojen se skladbou sněmové rozpravy. Zejména proto, že se větší počet příspěvků zajímal často pouze formálně, nefunkčně či populisticky o situaci v mladších kmenech a málo se zabýval kmenovou problematikou, jako by zde nebylo co řešit. Vidíme snad problémy jen u druhých? Vím, mnozí jsme léta vedli oddíly, smečky, pracovali jako činovníci ve střediscích a okresech a tuto problematiku dobře známe (alespoň si to myslíme). Ale

zapomínáme, že jsme oddíly dávno předali a že je vedou mladší, někde velmi mladí vůdcové, a že především oni mají právo volit cesty svých oddílů a doufám, že to učiní ku prospěchu hnutí na svém Valném sněmu. Protože však v příspěvku bylo něco, co platilo obecněji a dalo se to vztáhnout i na náš věk, otiskl jsem téměř bez úprav hlavní stať tohoto příspěvku. Jeho úvod a závěr jsem z prostorových důvodů vypustil. (Vždyť Sněmová příloha dosáhla 16 stran, tedy rozšířila vydání čísla na dvojnásobek a to je již cítit v rozpočtu na časopis.) Abych dokázal, že mi vůbec nešlo o potlačení názorů autora, zveřejňuji nevytištěné části textu dodatečně.

Gog

O SKAUTSKÉ PAMĚTI

Poslední možnost!

Mnoho oldskautů neodebírá Skauting a tím ani Junák hlásí. Zpravidla jej čtou jako štafetu, a tak se stává, že s některými informacemi se seznámí až "po všem". Otiskuji proto výzvu br. Lešanovského. Přesvědčete se, zda váš klub, vaše středisko nepatří k těm, které by mohli do připravované kapitoly přispět.

Historická komise ÚRJ připravuje pro dějiny skautského hnutí u nás konečně znění kapitoly o letech 1968 - 1970. V celém díle s pracovním názvem „Československý a český skauting 1911 až

2001“, má mít tato kapitola padesát stránek. Dosavadní výsledky se podařilo zveřejnit na Internetu pod adresou „www.skaut.cz“ v oddíle historie. Tam jsou již zahrnuty odpovědi na náš dotazník rozesílaný v roce 1994. Bohužel, tentokrát odpovědělo jen 31 ORJ a 96 středisek. Víím, že přístup k Internetu má zatím jen málokdo. Prosíme proto všechny, kteří mají zájem o vyvážené, pravdivé a spravedlivé popsání této části naší historie, aby nám svoje zkušenosti a názory na toto období v posledním možném termínu poslali. Budeme Vám vděční za připomenutí toho, na co a na koho nesmí být v této kapitole zapomenuto. Uzávěrka konceptu bude 31. října 2001. Odpovědi na tuto prosbu prosím zasílat na moji adresu.

Karel Lešanovský.

Vloudila se chyba

Do textu Sněmové přílohy v minulém čísle se vloudily následující chyby.

Na stránce 10, ve „faktech o sněmu“ v položce „hosté sněmu“ je omylem za br. Wl. Setniwskim uvedeno „a bratr Kwatera“. Tento nesprávný výraz prosím vyškrtněte.

Na stránce 12 ve „Střípcích ze sněmu“ ve třetí odrážce je uvedeno, „že chyběl podrobný scénář jednání...“. Poznámkou bylo míněno, že v několika případech při jednání nebylo dodrženo pořadí některých jednacích bodů. Omlouvám se za nepřesnost vyjádření. Děkuji za pochopení.

red.

CESTA HRADECKÝCH OLDSKAUTŮ DO ANGLIE

Před třemi lety jsme anglické skautky u nás měli,
letos počátkem června jsme zase my do Anglie jeli.
Dřív však, než mohli jsme rozšířit návštěvníků Anglie řady,
písemné pozvání museli jsme mít tady.
Toto jsme v Calle předložili,
jinak bychom zpět vráceni byli.
Po snídani a vřelém přivítání,
začalo nám po Londýně putování.
Na krásné počasí štěstí jsme měli,
za doprovodu anglických sester z vyhlídkového autobusu mnohé jsme uviděli.
Z Londýna večer ujeli jsme pak mnohou míli,
a po hodině jízdy byli jsme v cíli.
Growborough v překladu znamená „Město vran“,
pro krásnou přírodu je zdejší kraj co „Malé Skotsko v Sussexu“ znám.
Ráno jsme zdejší radnici navštívili,
u sochy slavného rodáka - spisovatele Sira Artura Doylea byli.
A jak se dny v kalendáři obracely,
sestry nás provázely po hrabství Sussex a elán neztrácely.
Krajina s lesíkem u Heathfieldu medvídky PÚ proslavily,
v lesíku skautky ke stému výročí Lady Olave BP lavičku postavily.
Navštívili jsme Rye, městečko starobylé,
prohlížet krásné domy z dob alžbětinské bylo milé.
Moc se nám líbil dobročinný bazar, který zdejší skauti pořádali,
večer jsme jeli do Brightonu, kam nás na výbornou večeři skautky vzaly.
V neděli pro nás na mši zvláštní uvítání
bylo od pastora církve anglikánské k mání.
V poledne již v Eastbourne na pláži pohodu máme,
na břehu moře si pravý anglický piknik užíváme.
Abychom bohaté zážitky z Anglie měli,
na Beachy Head a k Sedmi sestrám jsme ještě jeli.
Další den setkání se sestrami ve Wadhurstu máme,
večer pak na barbecue s vedením gildy máme.
Poslední den časně ráno do kufrů vše ukládáme,
a ujíždíme do zámku, neb pozvání na párty od Lady Anne máme.
Odpoledne do vlaku na Londýn usedáme,
doprovod sester z Growborough s sebou máme.
Až do poslední chvíle na nástupišti sestry stály
a při odjezdu nám všem zamávaly.
Z Londýna do Prahy to byla jízda lepá,
z Prahy do Hradce staříčkový autobus jak V3S klepá.
Vše krásné jednou končí, zvláště ty krásné chvíle -
vzpomínáme na Vás, sestřičky milé... !!